

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έβδομον κι' είκοστόν μετρούντες χρόνον
έδρεύομεν 'στην γήν των Παρθενώνων.

Καινούριος χρόνος ένδεκα και χίλια κι' ένιακόσα,
έλο για την 'Ανόρθωσι θα περνοδι ή γλώσσα.

Τών ύρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — ό κτώ φράγκα είναι μόνο.
Για τά ξένα όμως μερη — δέκα φράγκα και 'στό χέρι.

Είς γλώσιν φέρομεν παντος εύμούγου τσελεπή
ότι πωλούμεν τώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
μή την άνάλογον τιμήν, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θα πληρώνη δι' αυτά ταχυδρομίων τέλη.

Πέντε του Νοεμβρίου,
σάχα Βουλευτηρίου.

Χίλια κι' όδόντα πέντε κι' ένατό,
και μ' έλους δυνατά χειροκροτά.

**Έξέτα της 'Ανορθώσεως
μέ δένδρον νέας γνώσεως.**

Φ.—Θαρρούσα, Περικλέτο μου, πως ήμουν τρίς εύδαίμων,
θαρρούσα πως ουδέτερος 'στην λύσαν των πολέμων
έπιγα 'στόν Παράδεισον της νέας 'Ανορθώσεως
και δένδρον εύσκιόφυλλον έκύτταξα της γνώσεως.

Ό κάθε κλάδος μέ καρπούς
έγερνε φορτωμένος,
κι' έγώ τους έδρεπα ναπούς
καταந்துσιασμένος.

Νέων άνδρων συνωστισμός
περι τό δένδρον τουτο,
μικρών μεγάλων θαυμασμός
για των καρπών τον πλουτο.

Άνδρες, Περικλέτο, νέοι
κλαιδούσαν κρηναίοι
τά καλά του Παράδεισου,
πού 'στά μάτια των έμπερός
άνεπήδησε λαμπρός
εκ του χάους της άβύσσου.

Τί Παράδεισος κι' έκείνος, άληθής μακαριότης,
εύεία και νούτης.

Τί Καζίνα, Περικλέτο, σ' έλους άφθονία πόρων,
ένας νέος όργανός,

κι' ένας πατριωτισμός,
πού δέν ήταν σαν κι' έκείνον των παλιών πατριδεμπόρων.

Όλο νέοι πατριώται,
ζωής νέας διασώται,
πού μέ νιάν έλωσ κρασιν
έσπρωγγαν προς νιάν δρξαν
ένα κόσμον ναρκωμένον,
χαυόν, έξουθενωμένον.

Πρός θριάμβους έκινέτο
μέ νούτης, μέ Βουλή,
μέ χαρικής, μέ χαροκόπια.

Όυρα, μπράβο, μπάστα, ζήτω,
κι' έφανάζανε πολλοί:
βάλετε φωτιά 'στά τόπια.

Και δέν ήταν κανείς,
πού δέν έτραχ' έμμανής
ένα στίφανο να πλίξη.

Τί βιολιά και τί σαντούρια!
δία τέβλετες καινούρια,
όχι! άμάν, Χριστέ, κι' ές φίξη.

Κι' από γής κι' από θαλάσσης
έβγαине μέ νία πλάσις
μή καλάθημα Σερβικός.

Κι' έτραχαν λεφτά περίσσια,
κι' έλεγε κι' αύτός κι' έκείνος:
όχι! ψυχή μου 'στά Πατρίδα.

Δὴν ἦταν πᾶς πένια, ποῦ τρώει τὰ σπικίτια,
 κ' εἶδα γωστούς κ' ἀγνώστους
 σεματικὸς εὐρώστους,
 ποῦ νόμιζες πᾶς τρώει τοῦ Πίηχ τὰ καταπότια.

Ἐ' αὐτὸ τὸ περιβόλι
 νέοι στρατοὶ καὶ στόλοι,
 κ' ἀσκήσεις καὶ γυμνάσια
 ζηρᾶς τε καὶ θαλάσσια.

Κ' εἶδα, βρὶ Περικλέτο, σὸ τούτων τὸν καιρὸ
 νὰ σέρουνης χερό
 φίλοι μας Ἀγγλογάλλοι
 κ' ὀργανωταὶ μεγάλοι.

Γὰ τὴν Ἀνορθωσί μας χορὸς καὶ πανηγύρι,
 μ' αὐτὴν τὸ κράτος τώρα τὸν ἔχει τὸν ἀργύρι,
 κ' ἔχουρες καθίνας μ' ἐκείνην τὴν ντυντού,
 κ' ἔχουρες κ' ὁ Τάφρηλι μαζὶ μὲ τὸν Ἐντού.

Κ' ἤκούοντο πυρὰ
 καὶ πυροβόλων βρόντος,
 κ' ἐσιείτο ζηρά,
 κ' ἐσιείτο καὶ πόντος.

Κ' ἰγὼ γ' αὐταὶ τῆς κανονιαῖς ἔλεγα ὅτ' ἐνὶ μητέρα :
 βρόντησι, κανονιέρα,
 καὶ μὴ λυπᾶσαι τὰ λεφτά, μὴ φαίνεσαι τσιγκουνα,
 μὰ πάντα ὅτ' ἐς ἀβύδα σου γράφει τὰ τὴν πατοῦνα.

Τέραζε καθὼς τὸ πάλαι
 τῶν θριάμβων τὴν αἰγὴν,
 κατὰ θάλασσαν καὶ γῆν
 τὴν Ἀνορθωσί σου ψάλι.

Καὶ ὅτ' ἐχρόνιασμα μονάχος ξαναπήγα ὅτ' οὐδὶ,
 ποῦ τὴν εἶγα πρωτοῖδῃ,
 κ' ἀπ' τὰ ρόδα τὰ σπαρμένα ρόδο μύρια λευκὰ,
 ἀσπρο ρόδο ἂν κ' ἐκείνη, ἂν κ' αὐτὴ παρθενικὸ.

Μὰ δὴν εἶδα πᾶς τὸ ρόδο τὸ τριγύριζαν κ' ἀγκάθια
 καὶ τὰ μάλαξα κ' ἐκείνα καὶ μ' ἀνοίξανε πληγαίς,
 κ' ἔχασα, βρὶ Περικλέτο, καὶ ταυγά καὶ τὰ καλᾶθια,
 καὶ οἱ τῶσους νέους ἄνδρας γέρος ἔμεινα γεγίς.

Ἄνδρες νέοι κ' ἀπ' εἶδῶ,
 ἄνδρες νέοι κ' ἀπ' ἐκεῖ,
 πάντες Ἀνορθωτικοὶ
 μὲ σεμνότητος αἰδῶ.

Νοῦ καὶ σώματος ὑγείαις,
 ποίος τόπος τῶν μακάρων,
 τὶ νεότητος αὐδῆ!

Καὶ μὲ φίλτρα καὶ μαγείαις
 κ' ἕνας γέρος ἄρον ἄρον
 ἰγινῶτανε παιδί.

Κ' ἰγὼ ἂν Φάουστ, ποῦ πολλοὶς μ' ἐγέρασαν ἐλπίδες,
 κ' ἐπέρασα τὸ σπριγγλὸν τῆς ἡλικίας ὄριον,
 ἤπγα ὅτ' ἐς Ἀνορθώσεως τοῦς Μαρτιοραβῆδες
 κ' ἔνεσιν, Περικλέτο μου, μούκαναν ὑποδέρσιον,
 κ' ἀμέσως νέος ἔγινα μ' ἀνάστημα γιγάντιον
 κ' οὕτως εἰπεῖν Αἰάντιον.

Κ' ἔτρεξα σὲ Καζίνα,
 καὶ φίλοι μαρικοί
 μ' ἐπήγαν ὅτ' ἐν κουζίνα
 τὴν Ἀνορθωτικῇ.

Κ' εἶδα καζάνια, Περικλῆ, κ' εἶδα μικραὶς μεγάλαις
 εἰδῶ κ' ἐκεῖ τσουκάλας,
 κ' εἶδα κουκά μὲ βήγανη, καθὼς καὶ κολοκούθια,
 καὶ πλῆθος νομοσχέδια ὅ' αὐταὶ ἐμαγειρεύετο,
 κ' ἐβράζαν κ' ἐκόχλαζαν, λὲς κ' ἦταν βρεβίθια,
 καὶ κάθε νέος μάγειρας γελῶν ἐκοκορούετο.

Κ' ἔτρεξα κάθε μάγειρας καὶ κάθε μαρμιτόνι,
 καὶ κάμποιο νομοσχέδιο ἔκτυττοσες πότε πότε,
 ποῦ νόμιζες πᾶς ἦταν σπαγίτο μακαρόνι,
 καὶ μὰ μπουκαὶ τὸ ἔκανε καμπόσοι πατριωτάι.

Κ' ἔβγαϊναν κατὶ μυρωδιαὶς
 μίσι ἀπὸ τὴν κουζίνα,
 ποῦ ἴγωναυ πολλῶν καρδιαῖς
 κ' ἔμεινα τὸν κηφήνα.

Ἐκεῖ πέρα, πατριώτη,
 τί σεβίδων φαγοπότι.
 Ἄφθονος μαγειρικῆς,
 καὶ τσομπουσί καὶ τραπέζι,
 κ' ἔτρωγαν εἰδῶ κ' ἐκεῖ
 Γάλλοι καὶ Ρωμηοὶ κ' Ἑγγλέζοι.

Ὅλοι φάναζαν εἰδία
 ὅ νομοσχέδιων στίβα.
 Ὄχ! ψυχὴ μου τί μούσι!..
 Ζήτω Λόντρα καὶ Παρίσι.

Ἐβλεπες Ἀνορθώσεως τούτ' ἄρας, ἀσκούς καὶ φούσκαις,
 ἀλλ' ἔβλεπες κ' ὀργανισμοῦς Ἑλλήνων κ' Ἀγγλογάλλων,
 ποῦ σοῦ τοῦς ἐσεβρίζαν ἰμπρόσ σου γὰρ ζακουσκαις
 καὶ σοῦκαναν τὴν δεξιὴ νὰ τρώς μετὰ τῶν ἄλλων.

Κ' ἐπροφῆτευσ καθεὶς
 εὐωχίας ἀληθείς
 κ' ἕνα μέλλον σπάνιον.

Κ' ἐπλησίασα κ' ἰγὼ,
 ποῦ γ' Ἀνορθωσι σφριγῶ,
 κ' εἶδα φῶς οὐράνιον.

Ἄνδρες νέοι καὶ φουστῆρες,
 ποῦ τὸ κράτος ἀναζῆ...
 Π.— Πᾶς κ' ἔμεινα δὴν μ' ἐπῆρες
 ὅτ' ἐν Παράδεισο μαζί;

Φ.— Ἐὐὸ χάσκαις ὀλοῖνα, Περικλῆ τεμπελχανᾶ,
 καὶ τὴν ὄρα ποῦ σὲ θέλω δὴν σ' εὐρίσκω πουθινά.

Π.— Διασκεδάζεις μοναχὸς
 κ' ἔμεινα δὴν μὲ πέρνεις...
 Φ.— Εἶσαι τῷ πνεύματι πτωχὸς
 καὶ πάντα κούτοφῆραις.

Κρίμα, ποῦ ὅτ' ἐν Παράδεισῳ καὶ οὐ τῆς Ἀνορθώσεως
 δὴν ἔγινες συμμέτοχος ζωοπαρόχου βρώσεως.
 Κρίμα, ποῦ δὴν ἐτῆρῆσαι σὲ νέους Παράδεισους
 κ' ὠραίος ἂν τὸν Νάρκισσο δὴν ἰδρῆσαις ναρκισσαίς.

Τῶν σοφῶν ὁ κορυφαῖος μπράτσο μὲ τὴν Ἀθηνᾶ
 δύο Πανεπιστημίων ἐξετάζει τὰ κενά.

Ἄν ἦσουν καὶ σύ, χαζέ,
 θάπνεις σ' ἔλων τὴν ὑγιᾶ,
 κ' ἀπὸ τὰ νέα τὰ φαγιὰ
 βεβαίως θάπνεις μιά.

Κρίμα, ποῦ δὲν ἀπῆλυσες τοιαύτην πανδαίσιαν,
 κρίμα, ποῦ δὲν μίθυσες μὲ τὸσπν ἀμβροσίαν.
 Τί κρίμα, ποῦ καὶ σήμερα μὲτὰ δὲν βάζ' ἡ κούτρα σου,
 κρίμα, ποῦ γνώσῃς καρπούς σὰν ἔλους δὲν τρυφεῖ,
 κρίμα, ποῦ δὲν κατώπτρις τὰ σγαμμένα μούτρα σου
 μίσα στῆς Ἀνορθώσεως τὰς διανυσίς πηγᾶς.

Ἐφώναζαν εὐὰν εὐοὶ
 καὶ φρόνιμοι καὶ παλαβοί,
 κ' ἐγὼ τῆς Ἀνορθώσεως τὸν προχόντα ἔκτυσσα,
 καὶ πὺς ἰδάκρυζα γι' αὐτὸν, πότε χειροκροτοῦσα.

Εὐὰν συναλαλέεστε
 καὶ τὰ παλὰ ν' ἀλλάξετε.
 Σμικρὴ λαὸς ἀνορθωτῆς
 σ' αὐτὸ τὸ περιθῶν...
 χειροκροτῶ, χειροκροτεῖς,
 χειροκροτοῦμεν ὅλοι.

Δακρῶσμεν, δακρῶσете,
 καὶ πάντες δακρυσμένοι
 Μεσσίας ἀντικρῶσете
 καὶ λυτρωτᾶς ἐν γίνει.

Ραντίσωμεν μὲ δάκρυα νεοσπαγγίνα θέματα,
 παντοῦ χειροκροτήσεων, παντοῦ δακρῶν ἄμλλα,
 ὡς ὅτου πᾶ μὲ δάκρυα καὶ μὲ χειροκροτήματα
 νὰ πῶμε σὰν Ἀλίξανδρο μεγάλοι στὰ Γαυγάμηλα.

Παραδείσια καλὰ
 καὶ ποικίλα καὶ πολλὰ.

Φ.—Τί Παραδείσια κ' ἐκείνος!.. ποῖός θά κόψη, ποῖός θά ράψῃ
 καὶ γὰ τοῦτον, βρὲ βερέμνη;
 τὰπεριγράπτα καλὰ του δὲν μπορεῖ νὰ περιγράψῃ
 μῆτι κ' Οὐλέμᾳ καλίμη.

Τρεῖς τράχη ποτήρια,
 κ' ἀλαγαμοί,
 λιθανιστήρια
 γὰ τὴν Πυγμῆ.

Πρασίνη χλόη,
 ἱλιπῖος χρώματα,
 σμύρνα κ' ἄλλα
 καὶ τὸς ἀρώματα.

Χάχανα, γέλοια
 οἱ πρασιανάδες,
 βουδὰ κοπέλια
 γὰ τεμινάδες.

Αἶνοι, τροπάρια,
 μεγαλυνάρια,
 παιάνων ἤχοι,
 ἄρθρα καὶ στίχοι.

Ἐδῶ ἔκτυπος ἐξαρνα στέφανια οἱ μὲ κόψη,
 ἐκεῖ σου ἔκότιζαν ταῦτᾳ τραγοῦθια κομμαστῶν,
 καὶ παραπέρα, Περικλῆ, μεγάλοι δακρυδόχοι
 ἰδέγοντο τὰ δάκρυα ποικίλων θυμιαστῶν.

Και μίς 'στὴν δρᾶσιν Ὑπουργῶν,
'στὸν ἄλλον τῶν ἀγῶνων,
ἔβλεπες δρᾶσιν ἐνεργῶν
κ' ἄδένων θαυρογῶνων.

**Μέσα 'στῆς ἄλλαις φουδραῖς
καὶ φυλακαῖς καινούδραϊς.**

Φ. — Ξεφάντωμ' ἀνορθωτικό,
φωναίς, ἀντάραις, τραλαλά,
καὶ δὸς του τὸ Χερουβικό
τὸ 'πέρνανε πολὺ 'ψηλά.

Κ' εἶδα 'στὸ γλέντι τὸ πολὺ
νὰ κτίζου, φίλη κεφαλή,
κάτι καινούδραϊς φυλακαῖς,
γιὰ νάμπη κάθε τενακίς,
ὅπου Κουβέρτα δὲν ὄνειοί οἱ κάθε συμπολίτη του,
μὰ βράζει κάποτε γι' αὐτὰ μὴ πῖθαμ' 'στὴ μύτη του.

Νέα κτίρια κ' αὐτά,
κατὰ πάντα ζηλευτά,
ὅπου 'ζήλευε καθένας ὅσους ἔβλεπαν ἔκει
οἱ μὰ τέτοια φυλακῆ.

'Ἐβλεπες φυλακισμένους
ἄληθως εὐτυχισμένους
νὰ σαρκάζου τοὺς ἔκτος.

Κ' ἦταν δυνατὸ ρουσεφτί,
δναρ θερινῆς νυκτός,
νὰ οἱ κλείσῃ τὸ Ντοβλέτι
μ' ἕνα κ' ἄλλον κύριο
σ' ἕνα τίτοιο κτίριο.

Και μὴ μάττα θαυροσμίνα
ἰσκούες εἶδ' κ' ἔκει!
μάρμπα, βάλε με κ' ἱμένα
στὴν καινούδρα φυλακῆ.

Φυλακισμένων ἔβλεπα μεγάλο φαγοπότι,
κ' αὐτός, ποὺ δὲν ἔδαρκυσε καὶ δὲν ἔχειροκρότει,
κ' ὅποιος τῆς 'Ανορθώσεως δὲν ἰσκαρποῦσε βάγμα
'μπρός 'στὴν πανύμνητη Πογμή,
τὸν ἔβαζαν αὐτοστυγμῆ
ἀ ρέστο τὸν κανάγια.

Κ' εἶδα τὸν Ἀλεξανδρῆ τῆς Παιδείας νὰ περνᾷ
μπαρτέσο μὲ τὴν Ἀθηνά.

Μὰ καὶ γι' αὐτὸν ἔδαρκυσε καὶ καταχειροκρότησα
καὶ γιὰ κριτῶν ἐπιτροπῆς περίεργος τὸν 'ρώτησα.
Τὸν εἶδα τὸν χαλκέντερον τὸν ἐκ τῆς Θεσσαλίας,
ἀκολουθοῦσαν 'πίσω του σοφοὶ γραμματισσοῦσαι
κ' ἀπὸ Πανπιστοῦμα σπουδαία τῆς Ἀγγλίας,
κατ' ἄλλους γαρὰν προφίτορες, κατ' ἄλλους ἀναγνώσται.

Τὸν εἶδα καὶ τὸν ἀκουσε, ζυλίμενε κουτομῶγια,
νὰ λῆ τέτοια λόγια.

**Ὁ τῆς Παιδείας στόλος
τάδε καλεῖ στοιμῶλος.**

Ποῖος ἀσίκης σάν κ' ἱμένα κορδαμένους περπατεῖ
κ' ὄλους τοὺς ὑποψηφίους τοὺς πηγαίνει ριμπί;
Ποῖος ἀσίκης σάν κ' ἱμένα 'πῆγε μέσα 'στὴ Γαλλία
κ' ἔκανε σοῦζι μεγάλο καὶ οἱ Γαλλικὰ Σχολεῖα;

Ποῖος ἀσίκης σάν κ' ἱμένα Γάλλων ἔκανε Σχολεῖα
κλου κλου κλου νὰ ξεφανίζου 'μπρός καὶ 'πίσω σάν γαλιὰ;

Ποῖος ἀσίκης σάν κ' ἱμένα κατακέφαλα βαρεῖ
κ' ἔς τοῦ λῆν γιὰ τὴν Παιδεία πῶς τὴν θέλει μαλλιάρ ἤ;

Ποῖος ἀσίκης σάν κ' ἱμένα δὲν ἰδρόνει μὲ φωναίς,
καὶ σοφοὺς ἀπίω φέρνει γιὰ τῆς ἰδραῖς τῆς κεναις;

Ποῖος ἀσίκης σάν κ' ἱμένα μὲ καμίνια δρῶ βροντᾷ
καὶ ποτὶ 'στὸν Πατουράκο μήτε γρῶ δὲν ἀπαντᾷ;

Ποῖος ἀσίκης σάν κ' ἱμένα δὲν προσίχει οἱ ψι ψι
κ' ἔκανε τὸν Μιστριώτη νὰ χορῆσῃ 'στὸ ταφι;

Ποῖος ἀρπάζει καὶ παπάδες καὶ τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένηα,
καὶ μὰ πῆτα τώρα φτιαίνει γιὰ πολλοὺς κολοκυθῆνα;

Ποῖος ἀσίκης σάν κ' ἱμένα, σάν κ' ἱμένα ποτὸ ξεφτίρει
δείχνει καὶ πυγμῆ καὶ χέρι
σάν κ' ἔκαστο τοῦ Λευτέρη;

Τέτοια 'μῆλοσ' εὐραδῆ
τῆς Παιδείας τὸ παιδί.

Κ' ἐγὼ πάω διθυράμβους ἐν ὄργανοῖς πολυχόρδος
'στὸν φροστῆρα μὰς νὰ παίζω,
ποῦ μὰς κουβαλεῖ κ' ἀπίω
ἀβουκάτους καὶ ντοτόρους καὶ λογίους τῆς Ὁξφόρδης.

**'Ἐξῆ στίχους κάνω
γιὰ τὸν Χριστομᾶνο.**

Θολὸ γιὰ σένα τῆς ζωῆς ἐκλήθησ' τὸ ρεῦμα,
μὰ μίς 'στὴν ἀχερῆ ζωῆ
κάποια σ' ὠμάρφαινε πνοῆ,
κ' ὅ,τι 'στὸ σῶμα σοῦλαψε περίσσεψ' 'στὸ πνεῦμα.

Κ' αὐτὸ γοργὸ φτερούγιες τὴν ὄρα τῆς θανῆς σου
οἱ Μούσαις καλλιτέφαναὶς καὶ κόγγαις Διονύσου.

**Ἐκαὶ καμπόσσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγεβῆαις.**

'Ἐκείνο τὸ σπουδαῖον τῆς Ἀτλαντίδος φύλλον
ἐκδίδει κατὰ μῆνα καὶ περιοδικὸν
εἰς Ὀλην κ' εἰς εἰκόνας τὰ μάλιστα ποικίλων
κ' ἐράμιλλον καθ' ἕνα τῶν Εὐρεπαικῶν.
'Ἐστὴν Νέα τὴν Ὑόρκην πολυτελῶς ἐκδίδεται,
χωρὶς ἀπαρῆς, κόπων καὶ θυσῶν νὰ φρεῖταται.